

[Storgaard.]

deltagerne, at tjenestemændene skal vise mådehold! Nej, der er andre i vort samfund, der har langt større købeevne, som kunne have skaffet den højtærede minister dækning for de millioner, der er brugt for meget til import. Men det passede ikke de ærede ompartier.

Må jeg stille et spørgsmål til den højtærede minister for offentlige arbejder. Jeg er her i besiddelse af et brev fra Landsnævnet for Omnibus- og Fragtmandskørsel, der er sendt til trafikudvalgene. Det drejer sig om statsbanernes rute fra Esbjerg til Flensborg. Det var en rute, vi var glade for, i særdeleshed i Esbjerg, hvor man kunne sætte sig ind i vognen og uden at skulle skifte køre direkte til Flensborg. Men så skete der det, at 3 rutebilejere på strækningen Ribe-Skærbæk, Skærbæk-Løgumkloster og Løgumkloster-Tinglev, hvor DSB kom ind på deres strækning, forlangte erstatning af DSB, fordi de mente, at ruten var generende for dem. Erstatningen var så stor, at DSB måtte opgive ruten, således at rutebilerne nu fra den nye køreplans ikrafttræden overtager ruten Ribe-Flensborg. Det vil med andre ord sige, at rejsende til Flensborg kun kan løse billet til Ribe, de skal skifte i Ribe og gå over i det private initiativ vogn for at komme til Flensborg. Hvis sådanne retningslinjer skal følges, må jeg fastslå, at det er i høj grad interessant; så må statsbanerne også kunne kræve erstatning af alle de rutebilejere og lastvognsejere, der har taget vore rejsende og vort gods. Det er ikke så lang tid siden, vi nedlagde Nyborg-Fåborg banen. Hvad var årsagen dertil? Det var, at der gik en rutebil på hver side af banen og tog dens kunder. Hvis den trufne afgørelse er rigtig og altså rutebilejerne kan tvinge statsbanerne til at betale erstatning, fordi de har kørt på deres strækninger, er det meget interessant. Så må det også være sådan, at statsbanerne, der i dag har hundreder og atter hundreder af lastvogne, der kører direkte fra en by i Jylland til København og omvendt, kan kræve erstatning af rutebilejerne, fordi de har taget vort gods.

Det er en selvfølge, at takstforhøjelserne vil medføre færre kunder, og det bliver ikke de tusinder, der kører i biler, der kommer til at betale merudgiften. Nej, det bliver ar-

bejderne og folke- og invalidepensionisterne samt alle de landmænd, der endnu ikke har fået fat i en bil.

Derfor kan vi i socialistisk folkeparti ikke gå med til at gennemføre dette lovforslag. Det er vor opfattelse, at de fattige kommer til at betale denne udgift.

Iver Poulsen: De forhøjelser af jernbanelakster, som den højtærede trafikminister her foreslår, kan ikke komme som en overraskelse for nogen; de er en ganske naturlig følge af den økonomiske politik, der er ført her i landet i de sidste år, hvor løn- og prisstigninger ligefrem er faldet oven på hinanden i hurtigt tempo og nu sidst omkostningsafgiften, der har givet omkostningsniveauet et rigtig godt stød opad, er kommet til; det er denne omkostningsstigning, som DSB nu søger at skaffe sig dækning for.

Hvis den trafiknedgang, som den højtærede minister omtaler i bemærkningerne til lovforslaget, bliver en følge af de foreslåede takstforhøjelser, vil det naturligvis være til skade ikke blot for DSBs rentabilitet, men også for et godt forsøg på at styrke den kollektive befordring, som det må være i samfundets interesse at styrke tillige med banernes varetransport til aflastning af vore veje for den langt mere pladskrævende individuelle befordring.

Samtidig vil imidlertid lovforslagets gennemførelse betyde en forøgelse af erhvervslivets transportomkostninger, hvilket igen vil betyde højere varepriser, nye lønstigninger og nye pristalsstigninger; vi får altså det samme billede igen, svikmøllen er sat i gang, og i tilgift en nedsættelse af dansk erhvervslivs konkurrence, og det er ikke netop det, vi skal tilstræbe i nutiden og navnlig da ikke i den kommende tid. Lovforslaget er således set fra ethvert synspunkt mildest talt højst uheldigt og højst uhensigtsmæssigt i sine praktiske virkninger.

Dertil kommer den moralske og psykologiske virkning — den er nævnt tidligere i dag — som slet ikke er uden betydning; de mange opfordringer til at holde igen på lønkravene og på priser og avancer, som af regering og folketing rettes til befolkningen, mister naturligvis en væsentlig del af deres slagkraft, når vi herinde går foran og gør